

GERONIMOHORSPELEN

Een script in samenwerking met Herman en Marc Van Cauwenberghe.

SPRONG IN HET HEELAL - SERIE 1: OPERATIE LUNA
DEEL 15: IN HET BINNENSTE DER AARDE

Charles Chilton (1917)

uitzending: KRO, zaterdag 21/01/1956

vertaling: P.R.O. Peller (Mr. E. Franquinet)

regie: Léon Povel

rolverdeling:

Jeff Morgan: John de Freese

Jimmy Barnett: Jan Borkus

Steven Mitchell: Jan van Ees

Dr. Matthews: Louis de Bree

de stem: Wam Heskes

De uitvinder Steve Mitchell, Jeff Morgan, Jimmy Barnett en Dr. Matthews zijn na een reis per atoomraket naar de maan op de terugreis door inwerking van vliegende schotels teruggebracht naar de aarde, maar op een tijdstip dat tienduizenden jaren moet liggen vóór of na hun vertrek. Een geheimzinnige stem, die hen via de radio bereikt, waarschuwt hen dat ze in gevaar verkeren en verzoekt hen zich in te schepen aan boord van een onbemande vliegende schotel die in de nabijheid van hun raket is geland. Na enig aarzelen doen ze dit en worden dan door de lucht overgebracht naar een andere plaats.

Jeff: Ha, ja, gelukkig! We zijn er. We zijn geland.

Jimmy: Nu moeten we zeker overstappen, niet?

Dr. Matthews: Overstappen, dat zal wel, maar waarin?

Jimmy: Nou, als wij het aan de stem vragen, dan zal ie het ons wel willen vertellen. De muziek is opgehouden, dus we kunnen de radio weer aanzetten.

Jeff: Ja. (muziek)

Jimmy: O jee, had ik dat nou maar niet gezegd!

Jeff: Ha, het is alleen de deur van de koepel die opengaat.

Jimmy: La..., laten we dan maar gaan. Waar wachten we nou nog op?

stem: Wacht even! Niet zo'n haast. U kun er niet uit voordat de koepel geopend is.

Jeff: Ja, waar... waar zijn we? Wat moeten we nu doen?

stem: Ik zei u reeds even geduld te hebben. Kijkt u voorlopig maar naar het televisiebeeld.

Jeff: Ja, dat werkt niet meer. Dat is automatisch uitgeschakeld bij de landing.

Mitch: Ja, maar nu werkt het weer wel.

Jeff: Mm.

Mitch: Kijk, er vertoont zich een nieuw beeld.

Dr. Matthews: Goeie hemel!

Jeff: Wat is er, dokter?

Dr. Matthews: Maar herkennen jullie dat beeld niet?

Mitch: Nee.

Dr. Matthews: Weet je niet meer dat ik er op de Maan een tekening van heb gemaakt?

Jeff: Maar...!

Dr. Matthews: Die reusachtige koepel die de hele krater bedekte en die ik door onze periscoop zag!

Jeff: Ja, waarachtig! Precies zoals je 'm toen hebt beschreven.

Dr. Matthews: Natuurlijk.

Jimmy: Ja, maar wat doet ie dan nou hier, op aarde, duizenden jaren vóór z'n tijd?

stem: U hebt 'm dus op de Maan gezien? Wij verwachtten toen dat dit het geval zou zijn.

Mitch: De dokter zag 'm toen op het scherm van de periscoop, maar Jeff Morgan en ik, die buiten waren, zagen 'm niet. Hoe kon dat?

stem: Omdat hij er in werkelijkheid niet was. Alleen uw instrument bracht het beeld over. Hij was toen waar hij nu is: hier.

Jeff: Maar waarom liet u 'm ons zien? Wat was de bedoeling daarvan?

stem: Wij probeerden met u in contact te komen. Wij wilden u laten zien welk soort wezens wij zijn en welke de dingen zijn die wij in ons dagelijks leven gebruiken. Eerst hebben wij één van onze verkenningsvaartuigen naar u toe gezonden, met de bedoeling via de radio verbinding met u te krijgen, maar wij zagen reeds spoedig in dat dit niet zou lukken, omdat de kracht die wij gebruiken uw krachtbronnen telkens uitschakelden. Daarna concentreerden wij ons een tijdje alleen op u, Jeff Morgan.

Jeff: Op... op... op mij?

stem: Toen u alleen was in de krater, hebben wij geprobeerd u op onze wijze, namelijk door een reis door de tijd, hierheen over te brengen, maar ook dat mislukte. U wist te ontsnappen.

Jeff: Ont... ontsnappen? Hoe bedoelt u dat? Ik keerde toen terug naar de dagen van mijn jeugd!

stem: Dat was heel knap van u!

Jeff: Knap? Nou, ik zag daar niets knaps in. Het... het gebeurde helemaal buiten mijn wil om.

stem: Zo? Dan is u niet zo knap als wij dachten...

Jeff: Ja, maar al wat mij en wat iemand van ons daar op die Maan overkwam, was uw werk. Dat hebben we achteraf wel begrepen.

stem: Ons werk?

Jeff: Ja.

stem: Wij dachten steeds dat gij dat zelf deedt. Daarom hadden wij zo'n belangstelling voor u. We dachten dat gij in het bezit waart van geheimen die wij zouden kunnen gebruiken.

Mitch: Da's grappig.

Dr. Matthews: Tja...

Mitch: Wij dachten precies hetzelfde van u.

Jeff: Ja, inderdaad bezit u dingen waar wij meer van zouden willen weten: uw vaartuigen, de kracht die ze aandrijft, de mogelijkheid om door de tijd te reizen.

stem: Kunt gij dat dan niet?

Jeff: Nee, we hebben d'r geen flauw idee van hoe we hier gekomen zijn in dit tijdperk, behalve dan dat het door uw toedoen moet zijn geschied.

stem: Maar... hoe reist gij dan van het ene deel van het heelal naar het andere?

Jeff: Maar dat kunnen we niet! We waren al heel blij dat het ons gelukt was vanaf de aarde de Maan te bereiken en wij wilden zo vlug mogelijk weer terug, maar door uw tussenkomst is dat voor ons op een ramp uitgelopen. Wij horen hier niet thuis! Dit is onze wereld niet!

stem: De onze ook niet.

Jeff: Waarom woont u hier dan?

stem: Duizenden jaren geleden zijn wij begonnen de aarde te koloniseren.

Mitch: Koloniseren?

stem: Onze planeet behoorde tot een ander zonnestelsel dan de uwe, maar toonde er overigens veel overeenkomst mee. Toen begon onze zon uit te zetten. Ze werd een

reusachtige rode ster, die steeds maar uitzette, zo ver dat ze vroeg of laat de planeten bereikte die om haar wentelden en deze één voor één verteerde.

Dr. Matthews: Hoor je dat?

stem: Ook met onze planeet was dat het geval, maar reeds lang voordien hadden wij dat zien aankomen. Wij hadden de mogelijkheid om door de ruimte te reizen zodanig vervolmaakt dat wij ook de manier konden ontdekken om door de tijd te reizen.

Dr. Matthews: Maar waarom hebt u dan niet geprobeerd terug te reizen door de tijd, zodat u op uw eigen planeet kon blijven wonen, eeuwen vroeger?

Jeff: Ja ja... ja, natuurlijk.

stem: Dat hebben wij gedaan, maar het resultaat was afschuwelijk.

Jeff: Afschuwelijk?

Dr. Matthews: Ach...

stem: Alles opnieuw te moeten overdoen, precies op dezelfde wijze waarop het al gedaan was en... verstoken te zijn van de mogelijkheid nieuwe banen te zoeken of nieuwe ontdekkingen te doen, dat was geen leven. Wij begrepen spoedig dat de enige manier om met succes door de tijd te reizen was: de toekomst opzoeken. Intussen doorzochten wij het heelal naar een planeet die bestaansmogelijkheden opleverde ongeveer gelijk aan de onze en wij vonden die ten slotte hier op aarde, de meest gastvrije planeet die wij ooit hebben ontdekt.

Jimmy: Ja ja... Dus eh... hier bevalt het u goed?

stem: Dat is te zeggen, in het begin.

Jeff: Hè?

stem: Maar nu is voor ons de tijd gekomen om ook deze woonplaats vaarwel te zeggen en op zoek te gaan naar een nieuw verblijf, een dat niet de dreiging van een totale verwoesting kent zoals deze aarde thans.

Jimmy: Hè? Wat eh... wat bedoelt u? Gaat ook onze zon uitzetten en eh... ons opslokken of zoiets? Hè?

stem: Nee, dat niet.

Jeff: O!

stem: Wat ons thans bedreigt, bevindt zich op de Aarde zelf. Het was er nog niet toen wij hier kwamen. Het is zeer sterk. Het is iets dat wij niet begrijpen, iets waartegen wij ons niet kunnen verweren, omdat wij niet weten hoe wij dat zouden moeten doen.

Jeff: Maar wat is dat dan?

stem: Dat zult gij spoedig vernemen.

Jeff: O!

stem: Komt nu naar buiten, dan kunt ge met ons kennis maken. Of beter, met dat wat er van ons is overgebleven.

Jeff: Hè?

stem: Eén waarschuwing vooraf: wees niet al te verbaasd over hetgeen gij te zien zult krijgen. Wij lijken in het geheel niet op u. Ons leven heeft zich langs volkomen andere lijnen ontwikkeld dan het uwe. U zou het zich zelfs niet kunnen voorstellen hoe wij er uitzien.

Jeff: Nee.

stem: Maar komt nu, de koepel is thans open.

Jimmy: Ja, wacht even... Jeff, eh... zou ie er ons niet 'ns een idee willen geven hoe ie er uitziet? Vraag 'ns aan 'm... vraag 'ns of hij zich op het t.v.-scherm wil laten zien.

Jeff: Ja ja ja, wacht even... (muziek) Ah...

Jeff: Ja, 't is weg. Hallo, hallo?... Nee, geen antwoord. Hij moet ons nu toch horen nu die muziek weer is opgehouden? Ik denk dat ie verdere conversatie overbodig vindt.

Jimmy: Ik vind het een... een naar idee.

Jeff: Wat?

Jimmy: Ja, om...om naar buiten te moeten gaan. Stel je voor dat ze ons opsluiten in een... in een kooi of zoiets.

Jeff: In een kooi? Waarom?

Jimmy: Ja, nou ja, van een dierentuin of zo. (lacht) Ja, vergeet niet dat wij d'r heel anders uitzien dan zij. Misschien houden ze ons voor eh... apen.

Jeff: Ach, kom nou, Jimmy... Wees toch niet zo kinderachtig.

Jimmy: 't Kan toch!

Jeff: We hebben in deze geschiedenis al veel meer dan A gezegd, laten we dan ook maar de rest van het alfabet opzeggen, hè?

Jimmy: Nou, goed, goed, ja, vooruit dan maar.

Jeff: Goed! Dan gaan we. (ze klimmen uit het vaarttuig)

Dr. Matthews: Kijk 'ns! Wat zou dat zijn?

Jeff: Hè? Een soort stad of zoiets, dunkt me.

Dr. Matthews: Ja, allemaal precies dezelfde koepels als ik op de maan heb gezien.

Mitch: Dat zijn zeker hun huizen.

Jeff: Nou, ik zou eerder zeggen: de daken ervan. Ik krijg de indruk dat ze zelf onder de grond wonen.

Jimmy: O!. Zeg, misschien zijn het nog konijnen.

Jeff: Hè? konijnen?

Mitch: Zie jij enig teken van leven?

Jeff: Nee. Nee, niets. De zaak lijkt volkomen verlaten.

Jimmy: Ja. Natuurlijk houden ze zich schuil, totdat wij ver genoeg van die schotel verwijderd zijn en eh... dan grijpen ze ons, wat ik je zeg.

Jeff: Ach, toe nou, Jimmy, nou is het genoeg. Ga mee, of ga alleen terug.

Jimmy: Nou, goed, meegaan doe ik wel, maar ik zou me toch heel wat veiliger voelen met een geweer of zoiets in m'n handen.

Jeff: Nou eh... laten we bij elkaar blijven, hè, dan kunnen we die stad, of wat het anders is, 'ns nader onderzoeken.

Mitch: Ja, da's goed.

Jimmy: (klopt op een koepel) Nou nou, stevig gebouwd zijn die dingen wel, hè?

Jeff: Zeg, laat dat toch! Jimmy!

Jimmy: Wat nou?

Jeff: Zie jij nou ergens een bouwsel dat er anders uitziet dan die hier?

Mitch: Nee.

Jeff: Ziet er iemand een deur? Of een raam?

Jimmy: Nee, niets te ontdekken.

Dr. Matthews: Nee, ik ook niet.

Jimmy: Nee, absoluut niet. (gegrom) Goeie help! Wat is dat?

Dr. Matthews: Daarginds! Hier, zie je dat? Da's een dier!

Mitch: Da's een... een beest.

Jimmy: Dat is vast de stem!

Jeff: Staan blijven, staan blijven, staan blijven, staan blijven nou! Laat niemand zich verroeren.

Dr. Matthews: Ach, de stem! Ben je gek, Jimmy, 't is een katachtig dier. Nee, zeg, weten jullie wat dat is? 't Is een sabeltandtijger.

Jimmy: Sabeltandtijger!

Dr. Matthews: Een dier uit de oertijd. Nou weten wij tenminste zeker dat wij niet in de toekomst verplaatst zijn.

Jeff: Gelukkig komt ie niet dichterbij. Hij heeft ons anders wel in de gaten...

Jimmy: Hij zal waarschijnlijk 'ns eerst goed uitkijken wie de dikste van ons is, jongens.

Jeff: Nee nee nee, kijk 'ns, kijk 'nsl... Hij gaat weer weg. Nou, stil, Jimmy, laat 'm nou eerst helemaal verdwenen zijn voordat je je beweegt... Zo... Zeg, maar wat moeten we nou doen? Van al die koepels worden we niet wijzer.

stem: Hallo, Luna?

Jeff: Ja! Hallo hallo hallo, wij horen u. Maar waarom antwoordde u niet toen wij u riepen?

stem: Omdat wij bezig waren u gade te slaan...

Jeff: O!

stem: ...terwijl u door onze stad liep.

Jimmy: Waarom sloeg u ons gade?

stem: Louter uit nieuwsgierigheid. Wij wilden zien hoe u reageerde op deze nieuwe omgeving.

Jimmy: Nou, de meeste indruk maakte die tijger op ons, hè. Zeg, eh... meneer, loopt er nog meer van dat eh... ongedierte hier rond?

stem: O ja, allerlei dieren.

Jimmy: O... o, juist. En... laat u die dan zomaar hun gang gaan? Bent u niet bang dat ze u aanvallen?

stem: Nee, daaraan hebben wij nooit gedacht. Een dier valt niet aan als het zelf niet aangevallen wordt.

Jimmy: O! Ja... Zeg, Jeff?

Jeff: Ja?

Jimmy: Ze moeten d'r wel verschrikkelijk uitzien, dat zelfs zo'n sabeltandtijger hen niet aandurft.

stem: Heeft u nu genoeg van onze stad gezien? Dan wilde ik u verder leiden.

Jeff: Waarheen?

stem: Naar mij.

Jeff: Is dat nog ver?

stem: Neen, vlakbij.

Jeff: Nou, goed eh... Ja, maar wat moeten we dan nu doen? Waarheen moeten we gaan?

stem: U ziet de koepel waar u nu voor staat?

Jeff: Ja.

stem: Loop daar omheen. (doet doen ze) Ja, tot hier. En wacht nu even.

Jimmy: (schrikt)

Mitch: Kijk! De muur gaat uit elkaar.

Jeff: Ja, warempel. Een eind achteruit, mannen! Niet zo ver, Jimmy.

Jimmy: Nee.

Jeff: Kom hier, anders raken we elkaar kwijt.

Dr. Matthews: Weer zo'n achthoekige deur, als in die vliegende schotels.

Mitch: Er is licht achter, helder licht.

Dr. Matthews: Ja.

stem: Komt binnen. Of wilt gij liever de nacht buiten doorbrengen?

Jeff: Nee, nee, we komen. Vooruit nou, volgen maar.

Dr. Matthews: Wees voorzichtig, Jeff. Kijk eerst 'ns goed rond.

Jeff: Ja, het ziet er anders wel veilig uit: alleen maar een gang die omlaag loopt. En behoorlijk verlicht ook, althans dit gedeelte. In de verte is het donker. Maar kom. (vreemde muziek)

Jimmy: Ja, wat moet die muziek nou weer?

Jeff: Ach, niets, dat is de ingang die gesloten wordt.

Jimmy: Ach gelukkig, dan kan die tijger ons tenminste niet meer volgen, hè.

Dr. Matthews: Hoe lang is die tunnel wel? En wat zou aan het eind ervan zijn?

Jeff: Nou, dat zullen we wel gauw genoeg te weten komen, denk ik.

Mitch: Zeg, is het jullie niet opgevallen...

Jeff: Wat?

Mitch: ...dat het donkere gedeelte van deze gang steeds even ver van ons verwijderd blijft?

Dr. Matthews: Ja, nou je 't zegt, merk ik dat ook, ja.

Jimmy: Ja, zeg, en het stuk achter ons is ook weer donker. Je ziet de ingang niet eens meer.

Jeff: Maar... maar... maar begrijpt je dat dan niet, Jimmy?

Jimmy: Nee.

Jeff: Deze tunnel is zo gebouwd dat alleen dat gedeelte ervan verlicht is waarin zich iemand bevindt. Het licht verplaatst zich als het ware automatisch met ons mee.

Dr. Matthews: Ja, dat moet het wel zijn. Praktisch is het in alle geval wel. Nou, kom, laten we nou verder gaan, kom.

Jeff: Ja, ja, ja.

Jimmy: Zeg, komt er nou nooit een eind aan die tunnel?

Dr. Matthews: Ja, dat zal toch wel moeten.

Jimmy: Als ie maar niet zo is aangelegd als andere bouwsels van die kerels! Lopen we alsmaar in 't rond.

Jeff: Ja, 't is griezelig. Konden we maar zien waar wij heen gaan.

Jimmy: Wat is dat daar?

Jeff: Hè?

Jimmy: Zie je?

Dr. Matthews: Waar?

Jimmy: Daar achterin.

Dr. Matthews: O, daar? Ja, recht voor ons: een blauwachtig lichtpuntje!

Jeff: Ja, het... het lijkt wel een... een oog.

Jimmy: Ja... ja, ik zie het... Nou... nou zie ik het ook. 't Is net alsof het ons aankijkt.

Dr. Matthews: Ja.

Jimmy: Zeg, zou... zou dat de stem zijn?

Jeff: Stem?

Mitch: Hoe kan een oog nou een stem zijn?

Jimmy: Ik bedoel het... het... het... het oog van de stem.

Jeff: Eén oog?

Jimmy: Ja, waarom nou niet? Als ie zo heel anders is dan wij, dan kan ie toch best maar één oog hebben? Misschien is ie wel eh... niks anders dan een oog.

Jeff: Ach kom, Jimmy. Hou zou een oog zomaar in de lucht kunnen hangen zonder enige steun?

Dr. Matthews: Nee, dat kan niet

Jeff: Nee... Hallo... Hallo, hoor... hoort u mij?

stem: Ja, wat is er?

Jeff: We hebben al een... al een heel eind gelopen en nou zien we een licht, een... een... een... een blauwachtig licht, heel klein en recht voor ons. Wat is dat?

stem: Blijf rechttuit lopen, totdat gij het bereikt en ga er dan door.

Jeff: Mm?

Dr. Matthews: Still!

stem: Voor u lijkt het misschien ver weg en klein, maar het zal groter worden naarmate gij nadert.

Jeff: O... Nou, ja, goed, dan gaan we weer verder.

Dr. Matthews: Ja, vooruit maar.

Mitch: Het is een deur.

Jimmy: Ja.

Mitch: Of... althans, een opening.

Dr. Matthews: Ja, alweer rond, natuurlijk.

Jimmy: Wie eh... wie kijkt er het eerst doorheen?

Jeff: Nou, 't is groot genoeg voor ons allen om tegelijk een kijkje te nemen, hè?

Dr. Matthews: Denk je?

Jeff: Ja. (ze gaan naar de deur)

Jeff: Mijn hemel!... (verwondering) Heb je ooit zoiets gezien!

Mitch: 't Is een droom!... Wij moeten dromen!

Jimmy: O ja, het is een nachtmerrie, maar een heel mooie.

Jeff: Dat moet het daglicht zijn. Maar hoe kan dat? Zo diep onder de grond!

Jimmy: Zie je de zon?

Jeff: Hè? Nee, nee, de zon is niet te zien. Maar... de lucht... Nee, dit... dit is de lucht niet, het is een... een dak, een enorm koepelvormig dak.

Dr. Matthews: Ja.

Jeff: Het is gebouwd!

Dr. Matthews: 't Lijkt anders absoluut echt. Een echte vruchtbare vlakte, gezien vanaf een heuveltop.

Jimmy: Kijk die bomen daar beneden 'ns.

Dr. Matthews: Ja.

Jimmy: Zo heb ik ze nog nooit gezien.

Mitch: Wat een heerlijke temperatuur... Het lijkt wel een mooie lentedag.

Dr. Matthews: Prachtig.

Jeff: 't Is net een reusachtige tuin!

Dr. Matthews: Ja, dat is het.

Jeff: Hè? Een groot en prachtig park!

Mitch: Wat een vreemde wereld.

Jeff: Ja.

Mitch: Een heel andere wereld dan de onze, onder die reusachtige koepel.

Jeff: Ja, die... die... die... die koepel, hoe kan die zo blijven staan zonder één steunpilaar? En dat onder de grond?

Dr. Matthews: Ja, ja.

Jeff: Daar moeten miljoenen tonnen aarde op drukken! Een fantastische druk!

Jimmy: Kijk toch 'ns even naar die bloemen, zeg.

Dr. Matthews: Prachtig...

Jimmy: De mooiste tuinen op aarde zijn mestvaalten, hiermee vergeleken.

Dr. Matthews: Ja. Wie dit aangelegd heeft, moet wel een grote liefde koesteren voor alles wat mooi is, zeg. Kijk 'ns!

stem: Hallo Luna.

Jeff: O ja. Ja, hallo hallo, ja, wat is er?

stem: Hoe vindt u onze woonplaats?

Jeff: Mm?

stem: Of althans, dat wat er van over is.

Jeff: Wat ervan over is? Maar dit ziet er toch niet uit als een overblijfsel van iets.

stem: Een overblijfsel is het eigenlijk ook niet, maar een stad leeft niet zonder inwoners...

Jeff: Hè?

stem: ...en die zijn bijna allen weg.

Dr. Matthews: Hebt u dit alles meegebracht toe u hierheen kwam?

stem: Ja, mijn voorouders hebben dat gedaan, duizenden jaren geleden. Wij zouden zonder deze omgeving niet kunnen leven. Ze verschaft ons voedsel en de frisse lucht die wij nodig hebben.

Dr. Matthews: Och ja, ja ja...

stem: Het aardse klimaat is te guur en afwisselend voor ons om aan de oppervlakte te leven. Daarom hebben wij dit verblijf onder de grond ingericht. Maar blijft u daar toch niet staan! Daal de treden af die gij terzijde van u ziet.

Mitch: Ja, kom.

Jeff: Ja ja.

stem: Ik wacht u hier beneden.

Jeff: Ja... zo.

Jimmy: Lieve hemel, zeg, zo'n lange trap heb ik nog nooit gezien! Daar moet je niet afvallen.

Jeff: Ja, kom. We kunnen hier niet blijven staan, hè.

Mitch: Nee, kom. (ze dalen af)

Jimmy: Hè hè.

Jeff: Mm?

Jimmy: (blaast uit) We zijn er. Wat nu?

Jeff: Nou ik... ik denk dat we dit pad moeten volgen. Ik zie geen ander.

Jimmy: Zeg, er is één ding waar ik blij om ben.

Mitch: En wat is dat, Jimmy?

Jimmy: Dat er hier beneden geen sabeltandtijgers zijn. (ze lachen)

Dr. Matthews: Zeg, kijk 'ns, recht voor ons uit: die bol. Dat is tenminste niet alleen maar een koepel.

Mitch: Hé...

Dr. Matthews: Zie je wel?

Mitch: Wat zou dat zijn?

Jimmy: 'k Denk een soort huis. Misschien is het wel een eh... het huis van de tuinman. Wie weet?

stem: Hallo!

Jeff: O? Ja?

stem: Gij zijt nu zeer dicht bij mij.

Jeff: Zo?

stem: Binnen enkele ogenblikken zullen wij elkaar ontmoeten.

Jimmy: Eh... zit u eh... zit u in die duikerklok, of eh... wat dat ook voor een ding is?

stem: Ja, daar bevind ik mij in.

Jeff: O, o, ja. Nou eh... wilt u dat wij binnenkomen of komt u naar buiten?

Jimmy: Ga jij maar eerst.

stem: De deur zal open gaan, maar gij hoeft niet binnen te komen. Gij kunt eerst naar binnen kijken.

Jeff: O ja... Nou... uitstekend! (deur gaat open)

Jimmy: Nou, ik eh... nee, ik vind 't helemaal niet gezellig. Laten we teruggaan, hè.

Dr. Matthews: Nee nee, Jimmy, nu blijven we waar we zijn.

Mitch: Die deur gaat al open.

Jeff: Zo.

Dr. Matthews: Ze is open.

Jeff: Eh... kan één van jullie daar binnen... daar binnen iemand of iets zien?

Mitch: Wacht 'ns... Nee.

Dr. Matthews: Nee, ik zie ook niets

Mitch: Nee, het is nogal donker en... het... Ja... Ik... ik zie iets. Daar...

Jeff: (schrikt) Hemel!

Mitch: Ontzettend!! (consternatie)

Jimmy: Nee, nee, nee, dat niet! Laten we maken dat we wegkomen!!

Jeff: Jimmy! Kom terug, Jimmy! Kom terug, kom terug, zeg ik je!!

script gemaakt door Marc Van Cauwenberghe, aangevuld en bijgewerkt door Herman Van Cauwenberghe en Ton Witman (04/2008)

Dit script is het werk van een hoorspelliefhebber die geen enkel financieel gewin op het oog heeft. Deze tekst mag alleen gebruikt worden om te lezen bij beluistering van het hoorspel.

Wie vindt dat hiermee iemands rechten worden geschonden, neemt contact op met Herman Van Cauwenberghe, die er meteen zal mee ophouden het script aan eventuele belangstellenden door te geven.